

LUCIE DE BOUTINY

Elvtárs, a forradalom az nem most lesz

Egy hotelszobában ébredtem. Mellettem egy férfi feküdt. Körülbelül olyan idős volt, mint apám, és mivel apám halott, úgy adódott, hogy ágyba bújhattam apám holttestével, aki e férfi alakjában reinkarnálódott.

A férfi fájlalta a papa halálát, úgyhogy próbáltam elmagyarázni neki, hogy mind a mai napig ez a haláleset életem legnagyobb boldogsága, hiszen ha apám nem halt volna meg, fogalmam se lenne az életről, de a férfi semmit se értett a halott kérdésnél masszívan megrekedt gondolataimból. Angolul beszélünk, úgyhogy ráfogta, ez is csak a nyelv miatt van.

Pedig világos, igen, a halál, annak ellenére, hogy milyenre festjük, világos. Világos, mivel apám halott, és mivel ezt a férfit megszállta apám szelleme, halott ő is, halott, és velem, hát világos, velem, szemben velem a *Coupoles* éttermében, ahol ma este vacsorázunk, én csak halottakról beszélek, és mivel ő halott, neki ezt értenie kellene.

– Teljesen kiakaszt, hogy nincsenek hőseink. Igazi, élő holttesteket kéne hozni a háború dúlta területekről. Boszniában örület, hogy mennyi van. Hozol nekem egyet? Párizsból csak két óra repülővel. Légy szíves! Úgy szeretnék valami kis meglepetést! Ahhoz, hogy nekem jó legyen, egy igazi holttestre van szükségem. Amik a tévé koporsójában meg a magazinok fényes lapjain sorjáznak, nem jók. Mondd, nem akarsz adni nekem egy igazi halottat, egy értelmetlenül, de mégiscsak meggyilkolt halottat?

A férfi, miután két ujjával megpödrölte bajszát, szkeptikusan félbeszakít és figyelmeztet, hogy nem ért franciául.

– *I said: stop drinking and let's fuck!*

Abban a pillanatban, amikor már épp beleuntam, hogy itt rostokolok a *Closerie des Lilas* sörözőjében, a férfi, aki kefél engem, bevallja, hogy nős és két gyermek apja. Az egyik öt, a másik hét éves. Rezzentélen arccal fogadom. Hogy bebizonyítsa, tényleg igazat beszél, ideges ujjával zakója belső zsebébe túr. Kivesz egy gondosan összehajtogatott zsebkendőt. Széthajtja, hogy megmutassa a titkos rejtekhelyet. Nem tejfog van benne. A karikagyűrűje. Azt mondja, ettől, hogy megmondhatta nekem az igazságot, megkönnyebbült, és ez segít neki, hogy tovább hazudjon.

Elképesztően banális helyzet. Ha ezt a jelenetet filmen látom, vagy egy könyvben olvasom, a könyv repült volna ki az ablakon, vagy azonnal kirohantam volna a moziból. Viszont ez tényleg megtörtént velem, és attól, hogyha felállok az asztaltól, a valóság csak pár méterrel került volna messzebb tőlem – úgyhogy hagyom, hogy minden úgy végződjön, ahogy a valóság diktálja, vagy ez a férfi, aki kefél engem. A magam öröme ezért megkérdem tőle, vajon a felesége és a gyerekei is halottak-e:

– *Your wife is dead, isn't she? And your childrens, dead? Zey are dead? Boss ov zem I suppose. Me too. You too. All dead.*

Két pohár Evian ásványvíz lecsillapította köhögését. A köhögés volt az egyetlen értelmes válasz, amit adni tudott. Az élők, ezt már megfigyeltem, mindig köhögnek, ha azt akarják jelezni, nem halottak.

Azt is megfigyeltem még, hogy a férfinak bajsza van. A bajsz volt az egyik kedvenc társalgási témánk. Mindig nagyon jól elszórakoztatott, amikor néztem, ahogy megtörlí, figyeltem, nincs-e rátapadva valami, esetleg megrángattam. Meg kell mondjam, alapjában véve csak ittunk, ettünk, ücsörögtünk és keféltünk.

Ma este a *Divellec* bárban arra vártunk, hogy felszabaduljon egy vacsoraasztal (20 perc), aztán elolvastuk az étlapot (15 perc). Miközben arra koncentráltunk, hogy négybe cincáljuk a tenger gyümölcseit, hagytuk, hogy betemessen bennünket a környező alapzaj és az, ahogy az ezüst evőeszköz a porcelántányérokhoz koccan.

A férfi, két osztriga és két bajszára keményített szalvétanyomás között megint beszél. Azt mondja, szereti az élénk helyeket, és azt is, hogy ma reggel, miközben a latin negyedben sétált, fázott, ma éjjel azonban melege volt, mert én nem akartam, hogy nyitott ablaknál aludjunk. Azt mondja, náluk nincs ősz, és hozzátette, tavasz sincs. Hallgatok, úgyhogy folytatja, azzal, hogy év közben sokat dolgozik, és Párizsba is csak azért jön ezekre az üzleti utakra, hogy legyen valami ürügye arra, hogy láthasson. Azt mondja, elképesztő energiával töltöm fel, szép vagyok és jól mozogok. Ennek a férfinak vagy semmi mondanivalója nincs, vagy teljesen hülyének néz.

Hirtelen, miközben épp egy olyan könyv jár az eszében, amelyet akkor olvasott, amikor annyi idős volt, mint én, a férfi azt mondja, Párizs maga egy ünnep. Ez a Hemingway-szindróma. Megint egy újabb áldozat. Úgyhogy sokat iszunk. A férfi ügyel rá, hogy mindig tele legyen a poharam. Nem tudom, miért, de elkezdek beszélni:

– *Yes, Paris is a moveable feast, that why we get bored.* El se tudod képzelni, hogy én meg a velem egyidősek mennyire unatkozunk. Az van, hogy ezen csak a megszállás alatt született szülők tudnak így lehidalni, hogy mekkora szerencsénk van, hogy nem láttunk háborút 30 éve! Sőt, több. Algéria nem volt igazi háború. Azt kell mondanunk, hogy 50 éve béke van! Ilyen nem lesz többet a történelemben!

Miközben újra tölt nekem a fehérborból, a férfi épp azt a nézetét fejtegeti, hogy szerinte a spiccességem miatt nem tudom észben tartani: egy-két szót tud ugyan franciául, viszont a nyelvet magát nem érti.

– *You are a very bad student.* Nagyon rossz diák.

– ?

– *I learn you a lot of words and expressions.*

– *That's right, baby.* Nem használhatok olyan kifejezéseket, mint muff, fasz, segglyuk, szopjál le.

Ekkor bevillant az a háborús élő felvétel, amelyet a nyolcórás híradóban láttam a hotel-szobában. És abban a percben, hogy elkezdek mondani valamit, a pincér a férfi jobbájoz teszi a számlát, aki ugyanabban a pillanatban hanyagul az összehajtott számlára ejti egyik aranymintás hitelkártyáját. Ekkor az asztalra borultam. A férfi megfogta a kezem, bajszos

szájához emelte, majd arra kért, mondjak neki disznóságokat.

– Eurodisney költségvetésének 12 milliárd frankra van szüksége. Van 12 milliárd frankod, hogy segíts nekünk életben maradni?

Erre a férfi azt magyarázza, ő a miami Disneylandba vitte a gyerekeit. A gringók sajnos megtagadták, hogy a diktatúrájában ilyen látványparkot építsenek, viszont ott szép idő van. Biztos. Felhívom a figyelmét arra, hogy a drogaffia tartja kezében az országát, és az *Amnesty International* emberi jogok megsértéséről összeállított jelentései mindig az első helyre teszik az ő szépséges latin-amerikai demokráciáját. Szerinte nem vicces, amit mondok. Pont most, amikor komolyan beszéltem. Kár. Viszont, mivel mindenképpen le akar feködni velem, próbál kímélni, hagyja, hogy a saját nyelven beszéljek, feltéve, ha disznóságokat mondok.

– Szerelemem, Pinochet! Tényleg tudni akarod, mire gondolok?

– *Let's talk about sex baby. Tonight I would like to make something very special.*

– Azt hiszed, kiakasztanak a megerőszkolt boszniai muzulmánokról vagy az algériai nőkről szóló hírek?

A férfi térdét a combjaim közé csúsztatja. Előbb szétnyitom, majd összezárom a lábam.

– Hát képzeld el, hogy szarok rá! A rögeszmém, érdeklődésem fő középontja pillanatnyilag én vagyok!

Fejét a padra hajtja, és miközben hosszú hamudarabokat szór le a szivarjáról, azt kérdezi, végül miért is ne beszélhetnék mostantól franciául, hiszen tulajdonképpen izgatja, ki tudja-e találni, vajon mit is mondok neki.

Ezt mondom: az aztán biztos, hogy a barátaim és én totál nem hasonlítunk a szüleinkre, azokra a virággyerekekre, a visszaterelt birkákra, a mezítlábukig hajzuhatagosokra, a petárdacibálta jójócincálókra, a pszichedelikus politikusokra, a ruszakisított intellektüellekre, iigen, Mao. Tudod, mi sokkal királyabbak vagyunk. Tavaly egy 38 éves trottyal kefélttem, ő mondta. Igen, igen. Sokkal királyabbak vagyunk, sokkal coolabbak. Szenvtelen amnéziás tahók. Sitty-sutty. Megfáradtak, semmitmondók, életuntak, akik már mindent láttak és újra láttak. Akik mindent áttettek, újracsináltak, már megkaptak. A nagy blutty. Akik senkit se provokálnak, visszahúzódoók. Karcsúsító diéta, szépfiúk, széplányok, beeeee, foglaltak, lemértek, jólneveltek, nem perverzek, egyenesek. Egyértelmű nemek, két lábbal a betonon, fejjel a képernyő előtt, kéz a zsebben, szép, lakkozott, privatizált tárgyak az íróasztalhoz cellulozva, akiket elbocsátással terrorizálnak. Jön a krízis, a beesett arc, de szó sincs összeomlásról. Konformista közmegegyezésem kukacok, kakasok. Univerzális köztudat nemzeti hajtókája. Semmi se múlik el, viszont minden elmegy. Mindent bevesz a tévé salátacentrifugája, felaprított és összerágott hasis, elég! De mi a francot keresek én ennél az asztalnál? Miért fogadom el a férfi vacsorameghívását?

Unatkozom. A férfi harcsabajusa végét fésülgeti, közben pedig azt az elegáns nőt figyeli, aki tőlünk három asztalnyira egy púderkompakt tükrében – ujjainak fogójával felnyitott vénuszi kagylóhéj – festi vérvörösré ajkát.

Rendben, hiszen egy fiatal lánynak szellemesnek kell lennie, hogy ébren tartsa a figyelmet, a szexről kellene beszélnem neki, csak erre kellene gondolnom. Le kellene nyelnem,

hogy egy olyan férfitől is, akit ugyan nem szeretek, sikeresen benedvesedhet a bugyim. Teljesen bele kellene merülnöm azokba az asztal alatti simogatásokba, amik most csak azért mennek, hogy felálljon a mocsoknak. Majd bedobjuk, még egyszer, újra, a nyelvet, ezt a kerékbe tört nyelvet. A ronda szavaknak kurvára erotikus töltésük lesz. Majd foghegyről ejtem őket.

Keresztúrszki Ida fordítása

Lucie de Boutiny francia novellista és regényíró. 1997-től folyamatosan frissíti *Non* című hálózati regényének folytatásait (<http://www.synesthesie.com/boutiny/>).

További információk a <http://www.users.imagnet.fr/~jkounen/fun/lucie.html> weboldalon található.